

Breinhold: Det maa være mig tilladt at gjøre et lille Forsøg paa at imøbegaa de væsentligste af de Indvendinger, som ere fremkomne fra den høitærede Justitsminister og den ærebe Ordfører mod de af et æret Medlem og mig stillede Ændringsforslag. Jeg skal først tage den af os foreslaaede Udfattelse af § 1 for mig og kan jo ikke negte, at min første Betragtning er, at jeg i en vis Henseende kan spare mig og spare Thinget for en Imøbegaaelse, idet der efter den høitærede Justitsministers Udtalelser vel ikke er synderligt Haab om at faae den vedtagen, hvad jeg saa end kunde have at bemærke. Jeg vil dog ikke gierne lade Forslaget falde af Mangel paa Forsvar, hvorledes dets Skjæbne saa end bliver. Jeg skal derfor tillade mig at forsøge Imøbegaaelsen og først vende mig til den ærebe Ordfører. Den ærebe Ordfører blandede igaar i sin Imøbegaaelse saavel Udvalgets Mindretals Ændringsforslag som vort Ændringsforslag delvis i hinanden, Noget, som jeg forøvrigt finder ganske naturligt og nærliggende. Det kan imidlertid dog for mig have en Smule Vanskelighed at skjelne mellem, hvad der fra hans Side særlig sigtede til Mindretallets Forslag, og hvad der sigtede til vort Ændringsforslag. Med Hensyn til nogle af Indvendingerne, er jeg ikke i det Uklare; derimod var jeg, dengang han talte, fuldstændig uklar over en Indvending, jeg dog imidlertid ikke troede fandt Anvendelse paa vort Forslag, men efter hans Udtalelser idag maa jeg antage det og er derfor nødt til med et Par Ord at imøbegaa den deri fremkomne, som jeg tror fuldstændig urigtige, Opfattelse. Han sagde nemlig, at naar der over alle Døre og Porte i Bygningerne blev anbragt et saadant Tag, som i Ændringsforslaget er bestemt, ville den største Del af Taget paa Bygningerne — saaledes tror jeg han udvalte sig igaar — blive hvet paa den Maade, og idag har han, saavidt jeg erindrer, gjentaget det bestemt overfor vort Forslag, at Størstedelen eller idetmindste Halvdelen af Taget vilde blive fastgjort paa den Maade. Deri kan den meget ærebe Ordfører maaske have Ret ligeoverfor Mindretallets Forslag, men paa ingen Maade overfor det Forslag, som er stillet af et æret Medlem og mig; jeg skal tillade mig i saa Ord at bevise det. For det Første er det kun Dørene til de Bygninger, hvor der opholder sig Dyr og Mennesker, og det er omtrent kun Halvdelen af Tagets Kvadratinhold paa en Gaard. Altsaa have vi allerede Halvdelen borte. Men saa er det igjen af den tilbagestaaende Halvdelen, hvor Mennesker og Dyr opholde sig, kun med Hensyn til Taget over Dørene til de Dele af Bygningen, hvor de opholde sig, at Forslaget gælder. Der gaar altsaa igjen Halvdelen bort. Saa ere vi altsaa af med de tre Fjerdedele. Men saa kommer jo den Omstændighed til, at efter

Ændringsforslaget vil man ikke paabyde Bagdøre paa hele den udvendige Side af Bygningen, saaledes at altsaa hele denne udvendige Side vil blive fri for det nye Tækkemiddel; dermed gaar igjen den større Halvdel bort. Det bliver altsaa kun en rent forsvindende Del af Bygningen, hvis Tag efter vort Ændringsforslag skal forsynes med et saadant Bindemiddel, som er foreskrevet i Lovforslaget, og jeg tror derfor, at det, den ærebe Ordfører berigjennem vilde vindicere for Hvertallets Forslag, falder fuldstændig til Jorden. Det Hensyn, som jeg igaar tillod mig at frembringe som spillende en ikke ganske uvæsentlig Rolle i min Betragtning, men som jeg ganske vist tilspøiede for andre Medlemmer maaske kunne have liben Bægt, var Hensynet til det nu brugelige Tækkemiddelets Livveiebringelse, den Husflid, som derved vilde gaa tabt, og den Fattigmandsindustri, som man tillige dermed vilde ødelægge. Med Hensyn hertil holdt den ærebe Ordfører sig viselig ganske borte fra Husfliden og gav ikke der den Anvisning, som han gav med Hensyn til den anden Industri, idet han ikke sagde, at man jo saa kunde bruge en anden Husflidsgjenstand, thi det er jo en bekendt Sag, at det vilde være ganske overordentlig vanskeligt, fordi Folk gennem gammel Skik og Brug nu engang ere vante til at give sig af med et vist Husflidsarbejde, saa at give dem et nyt want, f. Ex. det at gjøre Træsko eller Lignende; det vilde man sikkerlig kun naae grumme lidt vidt med. Med Hensyn til Fattigmandsindustrien, som man paa den Maade vilde hemme, er dette Spørgsmaal jo allerede af min ærebe Medforslagsstiller (Raben) draget frem idag, og han har der brugt et Argument, som jeg ogsaa tænkte at bruge, men ganske vist paa en helt anden Maade, end jeg vilde have brugt det, idet han gif ind paa den Sammenligning, der er anstillet af den ærebe Ordfører, og som gif ud paa, at man jo saa i det Hele ogsaa maatte være imod at anskaffe Maskiner, f. Ex. Tærskemaskiner, fordi det tog Tærskemændenes Tjeneste bort. Min ærebe Medforslagsstiller gjorde nemlig i saa Henseende gjældende, at der var den Forskel, at Tærskemænd i Uminnelighed vare unge kraftige Folk, der kunde søge anden Væstfæstigelse. Det vil jeg nu slet ikke gjøre gjældende. Jeg vil paa dette Punkt gaa ind paa Sammenstillingen og sige, at det maaske kunde være lige saa haardt for Tærskemændene, men der er en anden, noget

Rettelser.

Sp. 991, L. 6 f. n.: „uden ved Fernbaand“, læs: „under en Ildbrand“.